

ΣΥΝΤΕΚΝΟΣ

σύντεκνος, ο, θηλ. **συντέκνισσα, η**, ουσ.[<μτγν. σύντεκνος (= θετός αδερφός)]. **1.** ο κουμπάρος: «δε θα 'ρθω μαζί σας, γιατί περιμένω τον σύντεκνο με τη γυναίκα του». **2.** (ειδικά) ο Κρητικός: «έπασα φιλίες μ' έναν σύντεκνο». Από το ότι η λ. βρίσκεται σε ευρεία χρήση στην Κρήτη:

- και του κουμπάρου ο σκύλος, σύντεκνος είναι κι εκείνος, όταν εμπιστευόμαστε ή αγαπάμε πραγματικά κάποιον, πρέπει να εμπιστευόμαστε και να αγαπάμε και τους φίλους του: «αφού είσαι γνωστός του φίλου μου κάτσε κι εσύ στο τραπέζι, γιατί, και του κουμπάρου ο σκύλος, σύντεκνος είναι κι εκείνος || τι πάει να πει μας είναι άγνωστος. Αφού είναι κολλητός του φίλου μου θα πάρει κι αυτός μέρος στην κομπίνα, γιατί, και του κουμπάρου ο σκύλος, σύντεκνος είναι κι εκείνος».

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας